

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1910/05
27.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Врховног суда Миланком Алкалај, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби "АА", поштански фах број 25, кога заступа АБ, адвокат, против туженог Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад, ради поништаја решења број: 431-941/2004-2 од 22.9.2004. године у правној ствари утврђивања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у нејавној седници већа одржаној 27.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад бр: 431-941/2004-2 од 22.9.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбачена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија и економије - Пореске управе, Филијала Сента број: 431-35/471-КР од 4.8.2004. године, којим је ББ утврђено коначно задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 2.4.2003. до 31.12.2003. године и против решења истог органа број 431-36/471-АР од 4.8.2004. године којим је ББ утврђено аконтационо задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.1.2004. до 31.12.2004. године.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права, тужилац истиче да је тужени орган повредио правило поступка, јер је диспозитив побијаног решења неразумљив и у супротности са уводом и образложењем решења, с обзиром да је тужилац је изјавио две жалбе против два решења истог првостепеног органа и то против решења бр. 431-35/471-КР и против решења бр. 431-36/471-АР, оба од истог датума 4.8.2004. године, а диспозитивом је одлучено о једној жалби. Такође је указао да тужени орган није могао једним другостепеним решењем да одлучи о жалбама изјављеним против два посебна решења, донета од стране истог првостепеног органа, поготову што су против сваког првостепеног решења изјавили жалбе како тужилац тако и ББ, о чијим жалбама је другостепени орган одлучивао и то тако што је жалбе уважио и поништи оба првостепена решења. Навео је да је тужени орган погрешно применио материјално право - Закон о пензијском и инвалидском осигурању и Закон о пореском поступку и пореској администрацији када је закључио да тужилац нема својство странке у поступку. Сматрајући да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, предложио је да Врховни суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима датим у оспореном решењу и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода у тужби и одговора на тужбу, Врховни суд је нашао:

Тужба је основана.

Према стању у списима првостепени управни орган је 4.8.2004. године донео два решења - решење број 431-35/471-КР којим је ББ утврђено коначно задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 2.4.2003. године до 31.12.2003. године и решење број 431-36/471- АР којим је ББ утврђена аконтационо задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.1.2004. године до 31.12.2004. године. Против наведених решења жалбе су изјавили ББ као обвезник доприноса и тужилац-предузеће чији је оснивач ББ, с тим што је о жалбама ББ одлучено посебним решењима, а тужени орган је оспореним решењем одлучивао о жалбама тужиоца изјављеним против два првостепена решења. Код таквог стања ствари, неосновано тужилац у тужби указује да има својство странке у поступку пошто се ВВ-оснивач тужиоца терети доприносима за пензијско и инвалидско осигурање. Ово са разлога што тужилац према одредбама члана 174. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" бр. 34/03) у вези члана 12. став 1. тачка 2. истог закона и члана 12. Закона о пореском поступку и пореској администрацији не спада у категорију пореског обвезника и пореског дужника због чега нема својство странке у поступку.

Међутим, основано тужилац оспорава законитост решења бг повреде правила поступка, указујући да је диспозитив решења неразумљив и противречан разлозима у образложењу. Наиме, иако се из стања у списима и увода оспореног решења види да је тужени орган одлучивао о жалбама изјављеним против два решења истог првостепеног органа, диспозитивом оспореног решења је одлучено само о једној жалби, па

решења неких првостепених органа, диспозитивом оспорених решења је одлучено само о једној жалби, па је овакав диспозитив нејасан, јер из оваквог одлучивања се не може закључити о којој жалби је одлучивао тужени орган. Поступајући на овакав начин тужени орган је повредио правила поступка, због чега је оспорено решење морало бити поништено.

По поновном поступку тужени орган ће отклонити повреде поступка које су му указане овом пресудом и донеће ново, на закону засновано решење, имајући при том у виду да је правно схватање суда изнето у овој пресуди обавезно за тужени орган у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана. 27.10.2005. године, У. 1910/05

Записничар Председник већа-судија,

Миланка Алкалај, с.р Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз